

A MARADÉKHOZ

*rajtad is áll hogy a verseim
szirmokká nyílnak-e vagy
jól időzítve repeszdarabokká*

1974—77

KISS BENEDEK

Szemem parazsa mellett

*Csobbanj meg, csillag,
csillagom —
itt van az este!
Tündökölj, tükrös napkárász te —
tömbökbe áll a sötét!
Kopár az őszi ég,
taknyul a lég, ám a nyálkás
útkövezetre
a mágnestalpú fagymadár kék
rovás-motívumot lép,
s dermed a latyak katonás rendbe,
akár a vasreszelék.*

*Csattanj be hozzám, csillag,
az ablak üvegét
ragyogva törd át!
Törheti kő is, otromba téglá,
csaphatja arcomat sár.
Uszított öntudatlanság,
vandál szellemek ősi rabja,
elliptikus táncot míg pórázon jár —
egyenes fohással hadd forduljak,
csillag,
hozzád!*

*Szemem parazsa mellett, csillag,
kuporgok itt,
hallgatok, köhögök.
Nyelvünk alföldjén konok pásztor,
balladát gyöngyöző fák tövén sóhaj.
Széle-hossza-egy-víz tömbje reng vala rég*

nyelvem fölött,
só-lidérc villog a rétegekben,
csontvázon csigaház,
s hajcsomók nyirkos penész-féskén
nitrát-foszfát halál-ürülék és
hány jaj!

S hallod a Kentaurt mind-jobban bömbölni, csillag?
Szénatomrács-karámját mint a máglyát
messze-ropogni?

: tipródik a Test,
tébolyog a benne gyökérző Álom.
Görgettem én is bár sziklát föl
hegynek, görnyedve raktam
Babilont vagy Déva-várát,
és kit a keselyű tépett, az is
fölvérzett bennem
gyönyörködven
az első emberi Lángon — — — :

Felhőkbe csobbanj ki
csillag, csillagom:
most félek mégis,
félek!
Rádium-tükrös napkárász,
tündökölj:
világot nyel ez a sötét!
Betakargatom még
létre-szakadt két
forgódó csemetémet:
A mágnestalpú kék fagyamadár
ha meleg mellükre lép,
gubancba ne kössön
ideget, vért!

Egy szivárvány ívelése

Ha ez a napsütés gabona volna,
pergetném,
azt mondanám:
arany!

Ha az a gabona malomba menne,
kövek közt világ lisztje lenne,
vállanám kövek közt is:
arany.

*Ha ez a délután kaptár volna,
mézet pergetnék,
tán émelyegnék,
mégis aranyak kiáltanám —*

*de ha az a kaptár képtárrá válna
s a kép mind szememből szállna falára:
hogyan remegnél ott,
édesanyám!*

Nosztalgia

Emberek, hová rohantok?

*Bukik a Nap, ám e zsvajjos ősz udvarán
települünk a kifakult porcfű
pokrócára — még
langyos a föld! préselgessük el
szívünk borát,
szánk csurgóján
csobogjon habzó ének,
csēpegjen bánat, fohász,*

*vagy csak ülünk meg,
egymás csendjét
hallgatva, akár egy
bennünk robajló,
narkotizáló
vizesés-morajt.*

Emberek, hová rohantok?